

18 år, da gerningen blev udført. Er en person – der var under 18 år på gerningstidspunktet – idømt mere end 8 års fængsel i en anden medlemsstat, vil straffen derfor skulle tilpasses til 8 års fængsel, selv om strafferammen i den danske straffebestemmelse vedrørende den pågældende lovovertrædelse overstiger 8 år.

Som anført ovenfor i dette afsnits pkt. 3.2.10, vil der efter dette lovforslag være mulighed for at overtage fuldbyrdelsen af domme vedrørende personer, der var under den kriminelle lavalder, da overtrædelsen blev begået. I den situation, hvor den domfældte på grund af sin alder på gerningstidspunktet ville have været straffri efter dansk lovgivning for en tilsvarende strafbar handling, vil tilpasning af straffen forudsætte, at der ses bort fra denne straffrihed, således at den idømte sanktion tilpasses, som om den domfældte havde været 15 år på gerningstidspunktet.

Efter lovforslaget vil der endvidere være mulighed for at overtage fuldbyrdelsen af en sanktion, som er idømt for en handling, der ikke er strafbar her i landet. Da der netop ikke er en straffebestemmelse i dansk lovgivning og dermed heller ikke en strafferamme, vil straffen ikke kunne tilpasses, når kravet om dobbelt strafbarhed ikke er opfyldt. I disse sjældent forekommende situationer vil den domfældte derfor skulle afsones den straf, som er idømt i udstedelsesstaten, uden tilpasning. I sådanne tilfælde kan det formentlig blive særlig relevant at overveje, om der kan være anledning til at afkorte den faktiske fuldbyrdelse af straffen (afsoningen) gennem dansk rets regler om prøveløsladelse og benådning.

Forslaget til rammeafgørelsen forudsætter i artikel 11, at den domfældte overføres til fuldbyrdelseslandet inden 30 dage efter afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse er truffet af myndigheden i dette land. Det vil som udgangspunkt være myndighederne i udstedelsesstaten, der skal tage initiativ til en sådan overførelse, når myndighederne modtager underretning om, at en anmodning om fuldbyrdelse kan imødekommes.

Efter overførelsen overtager fuldbyrdelsesstaten fuldbyrdelsen, og udstedelsesstaten må herefter ikke foretage videre fuldbyrdelse af sanktionen, jf. artikel 18, stk. 1. Som nævnt ovenfor skal selve fuldbyrdelsen (afsoningen) ske efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning.

Den foreslåede bestemmelse i § 58, stk. 2, i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 29, indebærer, at fuldbyrdelsen af fængselsstraf her i landet skal ske efter de almindelige danske regler herom i bl.a. straff fuldbyrdelsesloven.

Lovforslaget indebærer dermed, at de danske regler om f.eks. prøveløsladelse og benådning finder anvendelse. Det forudsættes dog, at der ved afgørelsen om prøveløsladelse tages behørigt hensyn til oplysninger om eventuelle muligheder for prøveløsladelse i udstedelsesstaten, således at den for domfældte gunstigste regulering i videst muligt omfang lægges til grund.

Efter artikel 15 i forslaget til rammeafgørelse bevarer den medlemsstat, hvori dommen er afsagt, muligheden for at benåde den domfældte eller indrømme vedkommende amnesti. I givet fald underretter medlemsstaten de danske myndigheder, der herefter indstiller fuldbyrdelsen, jf. artikel 16, stk. 2, idet dommen ikke længere vil være eksigibel.

På dette punkt svarer forslaget til rammeafgørelse i vidt omfang til de eksisterende regler, jf. herved bl.a. artikel 12 i konventionen om overførelse af domfældte, hvorefter hver stat bevarer sin ret til at meddele benådning, amnesti eller formildelse i overensstemmelse med egen lovgivning.

Efter artikel 18, stk. 2, i forslaget til rammeafgørelse overgår retten til at fuldbyrde atter til udstedelsesstaten, hvis fuldbyrdelsesstaten underretter udstedelsesstaten om, at sanktionen ikke er blevet fuldbyrdet, fordi den domfældte er undvejet, inden afsoningen er afsluttet. Retten til at fuldbyrde her i landet vil således ophøre, når danske myndigheder meddeler myndigheder i udstedelsesstaten, at sanktionen ikke længere kan fuldbyrdes her i landet, fordi den domfældte er undvejet.

Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 29 h, jf. lovforslagets § 1, nr. 12, og bemærkningerne her til.

3.4.2. Retsforfølgning af domfældte her i landet (specialitetsreglen)

Det fremgår af artikel 14 i forslaget til rammeafgørelse, at en person, der uden sit samtykke er overført til afsoning i en anden medlemsstat end udstedelsesstaten, som udgangspunkt ikke kan retsforfølges og idømmes fængselsstraf for andre lovovertrædelser, der er begået inden overførelsen. Denne såkaldte »specialitetsregel« har til formål at sikre, at muligheden for at få overført en domfældt ikke bruges til at omgå udleveringsreglerne.

Der gælder en række undtagelser til reglen, hvorefter den domfældte kan retsforfølges i fuldbyrdelsesstaten, herunder navnlig hvis den domfældte ikke forlader fuldbyrdelseslandet frivilligt, eller hvis den domfældte selv indvilliger i at blive retsforfulgt. Uden for disse tilfælde kan den domfældte kun retsforfølges med udstedelsesstatens samtykke. Efter artikel 14 skal